

осъществява културният блян по другия бряг.

Обаче тезата за *лирика* Яворов е изключително устойчива в периода до 1910 г. Видоизменяна в един или друг аспект, тя спорадично оживява в следващите години. Подхвърленото в дидактичната бележка на д-р Кръстев е пряко доразвито и углубено от А. Протич, Б. Ангелов, Б. Пенев. В критическия контекст на 1904 г. наблюденията на А. Протич изглеждат твърде изолирани²⁹. За съжаление тогава, а и днес словото на този критик остава нечуто, макар изразената в него гледна точка да поразява с обективното (или по-адекватно) дефиниране на прословутия Яворов лиризъм и най-вече с допускането на недопустими от парадигматично гледище корелации между някои творби на поета. Парадигматичното обзирание на литературния процес е набрало непредотвратима от нищо скорост, поради което прозренията на критика за „некомбинирующата фантазия“, за „загатнатите ситуации“ в поезията на Яворов не са разгърнати по-нататък. Те откровено работят в ущърб на парадигмата, опитват, макар това да е твърде плах опит, да зададат единния Яворов, да произведат *автора*. Тръгвайки именно от тезата за *лирика* Яворов, А. Протич обяснява тази творческа специфика не с ограничен кръгзор, а с типа фантазия. Голямото проникновение на критика се съдържа именно в импровизирано видяното единство на пет Яворови творби: „Калиопа“, „Луди-млади“, „Раздяла“, „Безутешна“, „Павлета делия и Павлетица млада“. Според критика те всъщност са „пет различни момента на един и същ лирически мотив“. През 1904 г. интерпретацията на А. Протич е единствената, пожелала да назове образно-тематичното и семантично единство на Яворовата поезия и най-важното – да види тази споеност като резултат от интертекстуални съотнасяния.

„Тъй рязко изявеният лирически характер“ на Яворовата поезия е предмет и на рецензията на Б. Ангелов от 1904 г. Тук е важен начинът, по който е въведена фигурата Яворов – предимно като статичен обект, понасящ върху си критически